

delsen af Renters Opkrævning osv. for de mange Obligationer, som ville blive udstedte, efter at Loven af 8de April 1851 er kommen til Udførelse. Paa de Steder, hvor Forholdene tale derfor, benytter man derfor de hidtilværende Embedsmænd, istedetfor at sætte dem paa Pension og altsaa lade dem beholde $\frac{2}{3}$ af deres Indtagter uden at gjøre Noget derfor, til at holde Rigtighed dermed, og tillige, hvor de paagældende Steder ere fjernt liggende fra Amtstuerne, til at kunne oppebære Skatter hos Bønderne i Løbet af den nærmeste Fremtid, efterat Loven af 8de April 1851 er traadt i fuldständig Virksomhed, hvilket Sidste jo som bekendt endnu ikke er Tilfældet. Det er først nylig, at et Gods er blevet behandlet sær-
 dig efter hiin Lov, og hvorledes Forretningerne ville stille sig med Hensyn til Obligationernes Rigtigholdelse af dem efter den Tid, det kan endnu ikke bedømmes; men naar det først kan bedømmes, saa vil det ogsaa vise sig, hvilken Indskrænkning der vil være mulig, men heller ikke før. Hvad selve Centralbestyrelsen angaaer, navnlig Domainedirektoratet, da er det jo vistnok at forudsætte, at der ogsaa efterhaanden ville kunne indtræde Besparelser. Det vil ved indtrædende Embedslødhed blive at overvele, hvorvidt denne Institution i sin nærværende Skikkelse vil være at bibeholde eller ikke. Jeg troer imidlertid, at man for Dieblisset ikke kan tilstrækkelig oversæe dette Spørgsmaal, og jeg skal derfor ikke videre udtale mig derom. Af hvad jeg saaledes har anført troer jeg det i Almindelighed maa erkjendes, at Regjeringen ingenlunde fraviger den Tendents, som længe førend den ministerielle Organisation her i Landet har været stadig fulgt med Hensyn til Statens Eiendomme; nemlig at sælge hvad der nogenlunde stikkede sig til Afhændelse. Forsaavidt kan jeg altsaa i Almindelighed erklære mig enig i Udvalgets Anskuelser, ligesom jeg ogsaa paa tidligere Rigsdage noksom har yttret mig enig heri; men bliver Spørgsmaalet om disse almindelige Anskuelser's Anvendelse i det specielle Tilfælde, kan jeg ikke i saa Henseende udtale nogen anden almindelig Regel om, hvilken Bei-

jeg for mit Vedkommende agter at følge, end den, at jeg lægger største Vægt paa Domainedirectorens Opfattelse af, hvilket Tidspunkt der er det gunstigste for hver enkelt Handels Bestemmelse, og derefter indretter jeg de Forslag, som jeg senere fremlægger for Rigsdagen.

Udsørerer: Jeg skal først tillade mig at forsvare det sidste og vigtigste Punkt, som den ærede Finansminister har omtalt. Jeg maa begynde med at udtale min Beflagelse over, at Ministeren har sagt, at Udvalget i den Henseende har været i Wildfarelse. Det er en fuldkommen uberettiget Paastand, og det vilde have været utilgiveligt, om Udvalget havde været det, da det i Fortegnelsen over Statens Eiendomme har havt det nødvendige Materiale til at gjøre sig bekendt med de Eiendomme, Staten eier. Jeg har denne Inventarielliste for mig. Fortegnelsen over de Eiendomme, paa hvilke Loven af 8de April 1851 ikke er anvendelig, fylder over 1 $\frac{1}{2}$ Side af disse meget store Sider, og for at vise, hvormeget den ærede Minister er i Wildfarelse, skal jeg tillade mig at berigtige de Oplysninger, han nylig gav. Foruden de Hovedgaard, han saaledes anførte, er der et Par andre, han slet ikke har omtalt, nemlig Lundgaard og Padkjær. **Finansministeren:** Disse høre til de bjørns-holmske Gods(er). De staae særlig opførte i Inventariellisten og ere alle uden Tvivl særlig bortforpagtede, og derfor maae de vistnok virkelig kunne betragtes som særlige Eiendomme. Alle disse 3 ydste Eiendomme høre under eet Godscomplex. Den ærede Minister sagde endvidere, at Staten eiede ingen Møller. Jeg maa her gjøre opmærksom paa Sundby Mølle, om hvilken Udvalget ikke dengang vidste, at det var paatænkt at sælge den. Endvidere er der Esrom Mølle, Dronningmølle, Nygaard Mølle i Odsherreds Gods, Frederiksgave Vandmølle og Vandkraften paa Silkeborg. Der findes saaledes en meget stor Række af Eiendomme, paa hvilke denne Lov af 8de April 1851 ikke er anvendelig, og som vistnok kunne egne sig til Salg.